

"Заздрість відбирає в людини розум і серце", - Магдалена МОЧІОВСЬКІ, мольфарка

Я – мольфарка по жіночій лінії. Дар перейняла від бабусі. Це передається тільки від бабусі до внучки, від діда – до внука. Моя донька мольфаркою не стане.

Кожен мольфар має на тілі знак. Бабуся була повитухою. Коли народилась моя сестра, вона приймала у мами пологи. Глянула на немовля і віддала матері зі словами: це твоя донька, але не моя внучка. Коли родилась я, побачила біля пупка родиму пляму у формі листка конюшини.

Дар бабуся передала, яу мені виповнилося 13 років. До цього віку формується аура людини. До 13 всі діти бачать духів. Ісус Христос і Будда вперше проявили свої надлюдські здібності в цьому віці.

Сила мольфара формується до 33 років. До цього часу не можна практикувати.

Свої інструменти мають бути у кожного мольфара. Ніж, щоб розганяти хмари, заговорений предмет, який служить оберегом, і громовий камінь. Останній видобувають зі скелі, в яку вдарила блискавка. Камінь заряджений 10 тисячами вольт. Стежку до тієї скелі мольфар дізнається після посвячення.

Двічі була на межі життя і смерті. У 3 роки перебігала трасу в сусідньому селі Ботар, де жила моя друга бабуся. На великій швидкості мене збила машина. Я полетіла вгору на декілька метрів і приземлилася в придорожню канаву. Чітко пам'ятаю, як мене ніби хтось підняв і поставив на ноги. Батьки думали, що це кінець. А на мені – жодної подряпини. Вийшла з канави й питаю: "А чого ви тут плачете?"

Підлітком залізла на високу черешню в батьківському дворі. Чую, тато кричить: "Злізай, там сухе гілля. Ти впадеш!" А я вже падаю з висоти триповерхового будинку і приземляюся на ноги. Знову без подряпини. Тоді зрозуміла: значить, я ще потрібна на цьому світі.

До сліз мене довести легко. Плачу, коли бачу хворих дітей, і знаю, що вони проживуть недовго. Півроку тому привезли 18-річного хлопця з раком легенів. Його покинула дівчина. Захворів із відчаю. Почала лікувати, а він каже: "Я не одужаю, бо жити не хочу". Мати питає, чи житиме син. Не могла їй збрехати, просто заплакала.

Для мене всі однакові – інвалід, хвора дитина, президент, мільйонер.

Дорікаю собі, що кілька місяців тому не відклала поїздки в Москву. Два роки лікувала хлопчика з пухлиною мозку. Коли повернулася з Москви, дізналася, що він помер. Жив, доки я підтримувала своєю енергією.

Гнів не тримаю в собі довго. На чоловіка не можу сердитися більше години. Гнів перетворюється на хвороби. Як дуже погано, краще поплакати.

Найщасливішою була двічі в житті. Перший раз – коли брала шлюб із Русланом. А вдруге – минулого тижня: подзвонила сестра і сказала, що одужала. Вона лікувалася від важкої хвороби.

Я щодня слухаю музику. Люблю класику – Баха, Шопена. Музика зцілює.

Моя слабкість у тому, що я – дуже довірлива.

В Україні п'ятеро мольфарів-чоловіків. Живуть у Карпатах і не виїжджають за їх межі, бо давали таку обітницю. Я шоста – єдина жінка. Ми вміємо управляти природою, під час засухи викликати дощ, при повені – спиняти опади, можемо зашептати, коли щось вкусило, аби вгамувати біль. Позаторік в Україні мав бути сильний землетрус. Ми провели ритуал, щоб запобігти великій біді.

Припиненням дощу не захоплююся. Бо енергією, якою розганяю хмари, краще вилікувати 100 дітей.

Духів викликала двічі. Більше не буду. Небезпечно для людей, які навколо. Це можуть робити монахи, що ведуть аскетичне життя. Не розумію, коли священики займаються екзорцизмом під час літургії. Вигнаний злий дух може вселитися в іншу людину.

Фобій не маю. Не боюсь ні темряви, ні жуків, ні отруйних змій. Не настільки себе люблю, щоб боятись за своє життя. Боюся за інших.

Не можу собі простити одного: коли мама була в реанімації, я приїхала до неї тільки через день. Не могла відкласти справи. Застала її живою, але картаю себе, що не побула біля неї на день довше.

Якби народилася чоловіком, то пішла би в армію. Дослужилася б до генерала. Люблю порядок і дисципліну. На зустріч приходжу завжди на 10 хвилин раніше.

Мене не беруть вроки. Щодня приймаю по 50–100 людей. Для очищення обливаюсь у сумішах вод, використовую заговори. Щоб поновити сили, мушу зануритися в гірську річку. Ходжу купатися навіть узимку.

Кровним родичам не можу помагати, у нас енергетика однакова. Чоловікові – теж, бо після вінчання люди стають одним цілим.

Не беруся лікувати кармічні хвороби, коли людина розплачується за гріхи, які вчинила у попередньому житті – вбила чи зґвалтувала.

Людська душа – неповторне творіння Боже. У кожної від семи до 13 життів. Після того вона відходить у рай або пекло. Не можна плакати в момент смерті людини і коли відспівують. Краще лити сльози після похорону, щоб душа спокійно відійшла.

Сьогодні з десятої ранку працюю. Допомогла 20 людям. Але найбільше пишаюся, що встала раніше й наліпила вареників та пельменів.

Успіх для мене – це успіх у сімейному житті. Якщо в ньому гармонія, злагода, тоді буде успіх і в кар'єрі. Його здобувають ті, хто не зупиняються на досягнутому.

Завжди кажу: лікую не я, а Господь. Використовую енергетику, яку мені дала природа.

Свою долю можна зустріти будь-де. Я з чоловіком познайомилась у тролейбусі, хоч жили в одному будинку. Він за мною спостерігав кілька днів. Це було 13 років тому, 1 травня. Він сказав: "Можна з вами познайомитися? Ви моя сусідка". Три роки зустрічалися.

Людам, які беруть шлюб, раджу вінчатися. У невінчаних часто сварки в сім'ї, діти хворіють, стають нещасливі. Якщо життя так склалося, що треба розлучатися, ні в якому випадку не розвінчуйтеся. Це – великий гріх, бо давали Богу обітницю, що тільки земля розлучить вас. Біблія не буквар – двічі на неї рука не кладеться.

Кохання – це вміння терпіти одне одного протягом життя. Не розумію жінок, які йдуть заміж за п'яницю й надіються, що він зміниться. Ніхто не поміняється. Людину треба або прийняти такою, яка вона є, або відпустити. Любити треба за душу. Помиляються ті, хто люблять за тіло, бо тіло старіє. Тому чоловіки розлучаються і міняють жінок на молодших. Щоб сім'я була міцна, треба любити й поважати батьків коханих. Не буде щастя в родині, де невістка ненавидить свекруху, а зять – тещу.

Живу два тижні у Львові, тиждень – у Києві. На прийоми записуються багато людей зі Східної України. Мені шкода, щоб вони їхали так далеко.

Не приймаю пацієнтів під час Великого посту й Петрівки, у релігійні свята. Це час для духовного очищення. Маю духовного наставника. Чотири рази на рік ходжу до сповіді. Якщо не можете сповідатися часто, то робіть це хоча б перед Різдом і Великоднем.

Ревність у народі називають зеленою змією. А я так називаю заздрість. Вона відбирає у людини розум і серце.

У кожної людини має бути другий шанс. Я кодую наркоманів, алкоголіків та залежних від ігрових автоматів. Вкладаю в людину багато енергії. Хто не витримує й зривається – розтрачує її. Таких прошу приїхати до мене знову.

Вживані речі треба добре випрати й покропити свяченою водою. Вони могли належати покійному. Через одяг можна перейняти його проблеми й хвороби. На речах через піт відкладається енергія попередніх власників.

Якби тонув корабель і з собою дозволили винести найдорожче, я б лишила всі амулети. Взяла б тільки розарій – чотки з Єрусалима та фотографію коханого. Не хочу без нього вмирати.

Автор: текст: Анна УСІК, фото: Сергій СТАРОСТЕНКО

